

מי אחראי לזיוף הגילים בתעודותיהם של שלושת כדורגלני נבחרת הנוער הישראלית, לפני משחקי אליפות אסיה לנוער שנערכו אשתקד בסייג'ון?

על פסלם הנאשמים בית-משפט השלום בתל-אביב יושבים ארבעה נאשמים. אחד מהם, כדורגלן הפועל תל-אביב דני בורסוק, הודה באשמה. שלושת הנותרים, כדורגלן מכבי פתח-תקוה זאב ולצר, חבר הנהלת ההתאחדות לכדורגל שמואל כ'נדרור, ופיקד ההתאחדות אורי וילנסקי, כפרו בי אשמה.

אם אומנם לא הם האחראים לזיוף, שאיפשר לשלושה כדורגלנים שעברו כבר את הגיל הקובע להשתתף במשחקי האליפות לנוער, מי אחראי לכך?

השבוע, כאשר התחדש המשפט, התברר יותר כלפי מי מופנים האשמה — כלפי הבוסים השולטים בהתאחדות הישראלית לכדורגל.

עניין לאומי. הגילוי הסנסציוני ביותר בכל המשפט היה בעדותו של עד ההגנה דויד רוזנסון, פקיד במשרד-הפנים בתל-אביב, הממונה על מדור הדרכונים הקולקטיביים.

רוזנסון, איש תמים ופקיד נאמן, שאינו מתמצא ביותר בסבך התככים של הכדורגל, סיפר בבית-המשפט סיפור שהדהים את כל כל הנוכחים. בעדותו, בה התייחס לתפקידו של שקדמה לצאתה של נבחרת-הנוער, סיפר רוזנסון: "יום אחד קיבלתי צילצול טל-פוני מירושלים. על הקו היה הממונה עלי, ד"ר יוסף גולדין, סגן המנהל הכללי באגף העליה והמירסם של משרד-הפנים. הוא שאל אותי אם אפשר להוציא את הרכון הקולקטיבי למשלחת היוצאת לסיגון בי צורה כזו שרק שנות הלידה של היוצאים יירשמו ולא התאריך המדויק של לידת הרשומים בה."

"כיוון שהאשורות היו כבר מוכנות, הודיע לי ח' שאי-אפשר להוציא דרכון חדש כפי שהוא מבקש."

כאשר התבקש רוזנסון לספר בבית-המשפט כיצד הוא מסביר, שפקיד בכיר בי-משרד-הפנים ביקש ממנו לעשות מעשה בלתי-מקובל, הסביר רוזנסון במלוא התיימנות: "הרי זה ענין לאומי. כאן לא יכול היה אפילו שופט השלום, אליעזר ולקיסון, להתאפק והעיר: 'מעניין מאוד: ענין לאומי עם תאריכים מוזיפים!' — הס-ביר רוזנסון: 'הבחורים האלה יצאו לייצג את המדינה'."

גילוי אחר של רוזנסון: אחרי שהתברר כי לא ניתן דרכון קולקטיבי חדש במקום הדרכון בו גרשמו תאריכי-הלידה האמיתיים של הכדורגלנים, טילפן אליו ד"ר גולדין שוב, ביקש ממנו לתקן את תאריכי-הלידה לפי תאריכי-הלידה הרשומים בתעודות ה-הזהות של הכדורגלנים.

בתעודות אלה, אגב, נעשו הזיזופים. רוזנסון גם לא הסתיר כי הבין לשם מה היתה הבקשה: "כדי ששלושת הכדורגלנים המבוגרים יוכלו לצאת יחד עם המשלחת לסייג'ון!"

"אתה לא שוטר?" עדיית נוספות ש-נמסרו במשפט היוזפים הצביעו בכיבוד על כך שראשי ההתאחדות לכדורגל ידעו כי זיופי הגילים בתעודותיהם של שלושה כדורגלנים.

סיפר בעדותו כתב הספורט של דבר, אהרון להב: "במסיבת עיתונאים שנערכה ערב הניסיעה, שאלתי את סגן יושב-ראש ההתאחדות, צבי ברים, אם ידוע לו שנעשו זיזופים בתעודות הזהות של שלושה כדורגלנים?"

צבי (האיש בעל הצלקת) ברים השיב לו ברוגז: "אתה לא בלש! אתה לא שוטר! אז אל תחקור אותי!"

בשעות הערב, המשיך להב, "צילצל אלי ברים והודיע לי כי הועיק את פקיד חב-רת-הניסיעות עם תעודות הזהות והזמין אותי לבוא ולבדוק אותן. אמרתי לו שאין כל טעם שאבוא, כי גם אני יכול להוסיף קו לתאריכי-הלידה המקורי ולהיעשות יותר צעיר. כשהצטנתי לברים לברר ליה במשרד הפנים את תאריכי הלידה המקוריים של השחקנים, השיב לי בלאו מחלט. הוא אמר: 'לא אכפת לי, יש לי כבר דרכון מאושר על-ידי משרד-הפנים.'"

לדבריו של להב התערב באותה שיחה גם נוכר ההתאחדות, מנחם הלר, שפנה אל על-ידי משרד-הפנים."

השופט קובע: הצעה מינית אינה שידול חופשי הזנות

troublesome demands.

אשר לשוטטות, הרי לפי כל העדויות, במדרכה הלכה רק הנאשמת מורחי, ואילו הנאשמת סויקה עמדה בקבוצה בין אנשים אחרים, ולכן אין להרשיעה בשוטטות. אין לה היות וגם נגד הנאשמת מורחי לא הובאה כל הוכחה שהיא נמצאה שם לשם שידול לזנות, אלא שנמצאה ברחוב לשם "מכירת גופה", הרי כמו שלפי פסק-הדין שניתן בעירעור פלילי 361/63 הנ"ל, אין להרשיע אשה בהחזקת מקום לשם עיסוק בזנות אם היא גרה במקום זה, כי כל אדם זקוק לקורת גג, כן אין גם להרשיע אשה בשוטטות, אפילו היא הולכת ברחוב לשם "מכירת גופה", כי כל אדם זקוק לאוויר וחופשי להתהלך ברחוב כל עוד לא פשע. ולכן אין גם להרשיע את שולמית מורחי בשוטטות רק משום שהלכה במדרכה. כי עצם מציאותה של פרוצה ברחוב, עלול לעורר חשד שהיא מוכנה להציע את עצמה לכל מי שירצה בה, והלא אין בשל כך לשלול מפרוצה זכות הליכה ברחוב. במסיבות הגיל איני מטיל על הנאשמות המיוחסות להן בגיליון האישום.

★ ★ ★

חוקי סולון והחוק האנגלי

עד כאן פסק-דינו של השופט קירטוני. אלא שלא היה זה פסק-הדין הראשון, שניתן באותה צורה, על-ידי השופט. פסק-הדין בתיק 409/64, שעליו הצביע השופט השבוע, ניתן אף הוא על ידו וב-מסיבות דומות לאלו של המשפט האחרון. גם שם הובאה למשפט נאשמת באשמת שידול לזנות, בתוספת מעשה בלתי-הגון בי מקום סומבי. גם אז היה מקום-העבירה אותו מקום בו התרחשו העניינים עליהם דיבר השופט השבוע. מה שחשוב יותר — הנאשמת שהובאה אז לדיון היתה אותה ש-לה מורחי שהופיעה השבוע בפני אותו שופט.

רק פרטי המעשה עצמו קצת שונים. אז הוזמנה שולה את לקוחותיה בקריאה קצרה ומעשית: "עשר לירות! עשר לירות!" איש שספק או על המציאה היה צעיר, ה-עובד בתל-אביב, מרוחק מביתו, כשמפחתו גרה באחד מכפרי המשולש.

המחיר לא נראה לצעיר מופרז ביותר והוא הסכים עמו ללא עמידה על המקח. שולה הביאה את לקוחה לרחוב צדדי, ה-הומה במשך היום מנועות-מכוניות מוג-ברת, אבל בשעות הערב הוא שקט וחשוך. היא מצאה מקום חשוך יותר מהרחוב ע-צ-מו — היה זה אחד המוסכים הרבים הנ-צאים באותו רחוב — שכניסתו פתוחה במשך כל הלילה.

שולה קיבלה את עשר הלירות המבוק-שות ומסרה את סחורתה בהגינות. אלא שהצעיר לא הספיק ליהנות לחלוטין מ-קנייתו. במקום הופיע לפתע שוטר, ש-כנראה עקב אחרי הפרוצה, והאיר בפנסו על הוגז. בו במקום ערך חיפוש בגופה של הוגז והחריס את עשר הלירות שקי-ב-לה זה עתה.

סיפור זה סופר באולם-המשפטים במח-צית אוקסברג. על סמך העדויות שנ-מ-סרו, קבע אז השופט קירטוני שהמעשה לא נעשה במקום פומבי אלא במוסך חשוך. בהצעה "עשר לירות", אין שמץ של שידול אלא הצעה מסחרית גרידא. הוא זיכה את הנאשמת וציווה אף להחזיר לה את עשר הלירות המוחרמות, כרחח הוגז בעיסקת קנייה-מכירה.

השופט לא הסתפק בפסק-דינו הראשון על קביעת עובדות בלבד. הוא נתן גם סקירה היסטורית של זנות מהזמנים ה-עתיקים ביותר. לאחר ציטוט מהתנ"ך ו-מובאות מההיסטוריה העברית, כתב ה-שופט בפסק דינו: "סולון, המחוקק היוני הדיוני, יסד בתיבות שולמית, שהוחזקו על-ידי המדינה — וואת כדי לשמור על ה-צניעות והסדר הציבורי. גם ברומא העתיקה

פסק-הדין סנסציוני שהסעיר השבוע את דעת-הקהל הישראלית הושמע בי-מסיבות יום-יומיות בהחלט.

לדין הובאו שתי צעירות, שולמית מורחי (21) וחיה סויקה (20). שתיהן הואשמו בי-שוטטות לשם מטרה בלתי-מוסרית. נוסף לכך הואשמה שולה מורחי בעבירה ברורה יותר — שידול אדם, במקום ציבורי, למט-רות בלתי-מוסריות. נכתב בפרשת האישום: "הנאשמת מספר אחד שידלה במילים את ל. ש. וי. מ. למטרות בלתי-מוסריות. היינו שיבואו איתה במגע מיני תמורת תשלום. הפצצה נפלה ברגע בו קרא שופט השלום קירטוני את פסק-דינו. לא רק שהוא זיכה את שתי הנאשמות משתי האשמות, אלא שחיבר את פסק-דינו בצורת הצהרה מש-פטית מפורשת: הזנות אינה עבירה."

כתב השופט קירטוני בפסק-דינו ה-מפורש:

עדה-התביעה העיד, כי בתאריך 12.3.64, בי-שעה 18.30, בזמן נסיעתו במכוניתו הפר-טית בדרך פ"ת בכיוון לפתח-תקוה, עצה אותו הנאשמת מורחי על-ידי סימן ביד. כש-עצה את מכוניתו, ניגשה אליו הנאשמת ושאלה אם הם רוצים (במכונית ישב גם גיסו של העד). כשאמר לה העד "תכניסי", באה גם הנאשמת סויקה וישבה במושב ה-אחורי, ליד הגיס.

★ ★ ★

האם אתם רוצים?

נאשמת מורחי כיוונה אותו וכש-הגיעו לרחוב צדדי, אליו פנו מרחוב ה-מסגר, נעצרו על-ידי שוטרים. העד גם אמר, שהוא הבין משאלתה של הנאשמת שהיא שואלת אותו אם הם רוצים לבוא עימה במגע מיני.

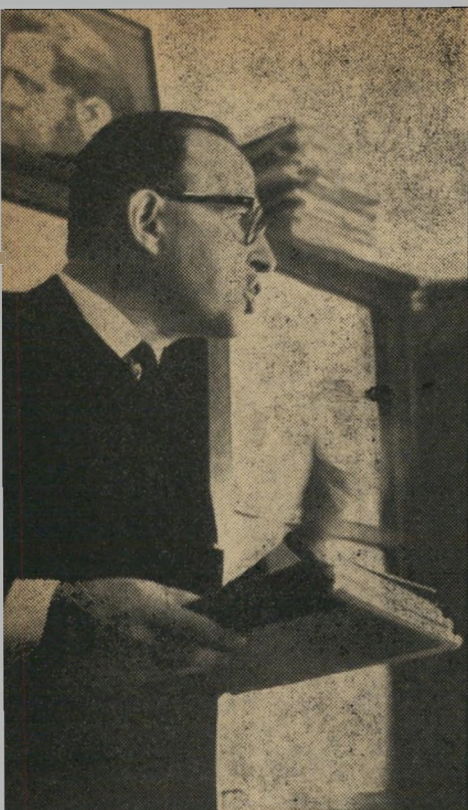
סמל המטטרה זכריה כהן העיד, שהוא היה או במכונית-מטטרה עם הסמל דויד מיכיל בתפקיד בקשר לפרוצות המטטטות בדרך פתח-תקוה. ליד מוסך גולדברג ראה העד קבוצת אנשים עומדים ליד הבנין מ-מול למוסך ובחורה אחת שהלכה במדרכה. הוא נשאר במרחק של 50 מטרים מהם כדי לעקוב אחרי תנועות החשודה. לאחר כמה דקות התחילו השוטרים לעקוב אחרי מכו-נית פרטית שאספה את שתי הנאשמות ו-פנתה לרחוב כ'אביגדור, שהוא רחוב שקט, כי אין שם בתרימוגורים, אלא רחב-תעשייה. לאחר שעצרו את המכונית, מצאו בה השוטרים את שתי הנאשמות ואת שני עדי התביעה.

עלי אימרא, לבדוק בשלב זה של ה-דיון, אם ההוכחות שהובאו על-ידי התב-יע, מספיקות כדי להרשיע את הנאשמות. מהתגובות השונות שהגיעו אלי — וביניהן מן העיתונות — לאחר פירסום פסק-הדין 409/64, למדתי שבחלק מהקהל קיימת דעה הבנה בנידון, עליו לצין שבצירעור פלילי 361/63 נאמר בפירוש שאשה חופשית למ-כור את גופה ומעשה הנוגז אינו עבירה. לכן, עצם הימצאותה של אשה ברחוב, אפילו לשם מכירת גופה, אינה עבירה, כל עוד לא הוכח שהיא עסקה בשידול לזנות. אשר לשידול, הרי לא רק שלא הוכח כל הוכחה לכך, אלא להיפך — הוכח שה-נאשמת מורחי רק שאלה את העדים, ש-אותם כביכול שידלה — אם הם רוצים. העד הוזמן אותה מיד למכונית, בלי כל צורך בשידול. למרות ששני העדים צריכים היו להיות או במשרד סולג'בונה בפתח-תקוה, קפץ העד על "המציאה", פנה בי-כיוון ההפוך ונטש את ענייני החשבים.

אין צורך להרחיב את הדיבור, ששאלה כגון: "אם אתם רוצים", מבלי להוסיף אף מילה, אינה שידול במונח החוק.

כבר עמדנו על כך בפסק-הדין שניתן בתיק 409/64, בו המצאתי את התרגום למילה "Soliet" דהיינו — הצק בי-רגשות. הפצר בעקשנות, ובאנגלית: To persist in addressing and asking for something, to pester wits

מצפוני לאומי, הסביר לו כי הפירסום אודות הזיזופים יתרום את מוראל נבחרת הנוער. עתונאי ספורט אחר, ישראל רוזנבלט, מסר

השופט קירטוני גם לזונה יש קורת-גג

היו בתיבות משלתיים ופרטיים כאחד. אומנם היו יסודות בימי-הביניים, שביקשו לדכא את הזנות בכמה ארצות באירופה, אולם ללא תוצאות. בלונדון למשל, היו קיימים אפילו בתיבות לפי רשיון של ההגמון מוינצ'סטר.

"כמו ברוב ארצות אירופה", המשיך השופט בסקירתו, "אין גם אצלנו חוק ה-אוסר זנות. כנראה שהמחוקק התחשב בי-עובדה שגבר, בדרך כלל, לא יותר בנקל על חיים מיניים, ואפילו גברים נשואים נ-ד-חפים לא פעם לחיים מיניים מחוץ לנשואין, בגלל נטיותיהם הפוליגאמיות. ולכן, אולי ראה המחוקק באיסור זנות גזירה שאין רוב הציבור יכול לעמוד בה."

באותו פסק-דין, לפני שלושה חודשים, פנה השופט קירטוני למטטרה בצעה ידי-דוית: "לאור החוסר בכוח אדם, נראה לי שטוב תעשה המטטרה אם תעסיק את כוחותיה המוגבלים בתפקידים חשובים י-ד-תר מאשר תפיסת זוגות בפניות גנחות של העיר." לא מובן — טען השופט — למה נשלח השוטר, או הלך מיוזמתו, לחפש במיבנה חשוך הנמצא ברחוב חשוך?

המטטרה הגיבה אז על דברי השופט באופן מעשי: שבועיים לאחר פסק-הדין הגישה עירעור לבית-המשפט המחוזי. כש-הובאה השבוע שולמית מורחי עם חברתה, במיקרה החדש, לפני השופט, היוק הוא את עדותו בפסק-דין דומה, זיכה שוב את הנאשמות. יותר מזה — ההסבר להחלטתו הופנה הפעם על-ידי השופט לציבור כולו.

★ ★ ★

איני מגן-זנות!

שיב השופט השופט יוסף קירטוני ללשאלות כתב העות הזה: "צריך להיות ברור אחת ולתמיד ששידול אינו הצעה. נוסף לכך בחוק הפלילי שלנו, הניסוד על החוק הפלילי האנגלי, המילה, שידול היא תרגום בלתי-מוצלח ביותר של המילה ה-אנגלית. פירוש המילה האנגלית הוא, להיט-פל בחופצה."

"הייתי אף בטוח שלציבור כולו ברור לגמרי, שהזנות עצמה אינה עבירה. התברר לי שאין הדבר כך. לכן כתבתי על כך בי-אופן כה מפורט בפסק-הדין האחרון. השופט הסביר גם, שטענות גדולה היא לייחס את פסק-דינו לעמדתו האישית בי-שאלות אלו. 'לאחר מה שכתבתי הצביעו עלי ברים כעל מגן-זנות. אין זה קשור כלל עם השקפותי האישיות. אני יכול להיות אדוק או חופשי, אבל בתור שופט, חייב אני לקבוע, האם לפי החוק קיימת עבירה או לא. אם משהו רוצה לזנות חוק זה — שיפנה לכנסת. השופט אינו רשאי לקבוע חוקים. הוא רק מפרשם."

בעדותו כי היפנה את תשומת ליבו של יהודה ליליאן, מי שהיה או יושב-ראש וע-דת-הנוער של התאחדות הכדורגל, לעובדה שנעשו זיזופים.

מצפוני לאומי, הסביר לו כי הפירסום אודות הזיזופים יתרום את מוראל נבחרת הנוער. עתונאי ספורט אחר, ישראל רוזנבלט, מסר